

аудиторією змінилось і тепер комунікація зі споживачами здійснюється: через плазми в фітнес-клубах, білборди на дорогах, інтерактивні лайт-бокси в бізнес-центрах і монітори в автобусах. ОOH-реклама, яка пережила digital-революцію, стала ще більш креативною і цікавою для покупців та ефективнішою для рекламодавців. Використання її можливостей – вірний спосіб підвищити впізнаваність бренду. У порівнянні з іншими рекламними можливостями, вона коштує набагато дешевше і забезпечує більш високий таргетинг, що в кінцевому підсумку робить один контакт з потенційним покупцем набагато більш ефективним, ніж, наприклад, у випадку з дорогими рекламними роликами на телебаченні.

Небжицька Наталія Олегівна

*ВНЗ «Відкритий міжнародний університет розвитку людини «Україна»
Рівненський інститут*

Юрченко Вікторія Миколаївна

*Доктор психологічних наук, професор
ВНЗ «Відкритий міжнародний університет розвитку людини «Україна»
Рівненський інститут*

РОЗШИРЕННЯ САМОСВІДОМОСТІ ПІДЛІТКІВ ЗАСОБАМИ ТВОРЧОГО САМОВИРАЖЕННЯ

Актуальність дослідження. Майбутнє нашого суспільства залежить від творчого потенціалу його громадян, здатних засвоювати нові знання і технологічні новації, творчо мислити, продуктивно розв'язувати складні життєві проблеми і здійснювати конструктивні рішення. Проблема пробудження, формування та активізації творчого потенціалу особистості набуває особливого значення в наш час, головною ознакою якого є зростання складності суспільних, міжособистісних і внутрішньо особистісних проблем. Творчість є істинною сутністю людини, джерелом розвитку і прогресу суспільства. Вільна творча самореалізація особистості є запорукою її успішної адаптації та інтеграції, здійснення нею свого призначення.

Формування цілісної особистості – одна з провідних цілей суспільства та сучасної освіти. Воно передбачає здійснення низки взаємопов'язаних завдань: пробудження, розвитку та стимуляції творчих резервів особистості, формування та вдосконалення її комунікативних здібностей, поглиблення самосвідомості та суб'єктності особистості, її здатності до самореалізації та самостійного прийняття відповідальних рішень.

Мета роботи полягає в теоретичному аналізі психологічних особливостей взаємозв'язку та інтеграції комунікативних і творчих компонентів у структурі самосвідомості особистості.

Вивчаючи проблему структури самосвідомості, Л.С. Виготський зупиняється на шести напрямках, які характеризують її структуру: накопичення знань про себе, зростання їх зв'язності і обґрунтованості; поглиблення знань про себе, психологізація (поступове входження в образ уявлень про власний внутрішній світ); інтеграція (усвідомлення себе єдиним цілим); усвідомлення власної індивідуальності; розвиток внутрішніх моральних критеріїв при оцінюванні себе, своєї особистості, які запозичуються з об'єктивної культури; розвиток індивідуальних особливостей процесів самосвідомості.

Власну психологічну модель самосвідомості особистості створила О.А. Белобрикіна. Її модель відображає сутнісні характеристики самосвідомості і самосмислової сфери особистості та динаміку їх розвитку. Відчуття самототожності складає базис розвитку самосвідомості і само смислової сфери особистості. Також О.А. Белобрикіною виділені психологічні утворення (підструктури) самосвідомості (емоціонально-оцінюючий компонент; вольовий компонент; когнітивний) і само смислової сфери особистості (первинний (цілісний) образ Я; спільна самооцінка; первинна Я-концепція; часткова самооцінка; сукупність Я-образів (їх

диференціація, змістовно-сміслове насичення, рухливість, пластичність і ієрархія); глобальна Я-концепція; самосвідомість).

В.С. Мухіна розуміє самосвідомість як універсальну, таку, що історично склалася, і соціально обумовлену психологічно значиму структуру, що властива кожному соціалізованому індивіду. Ця структура містить ланки, що складають вміст ключових переживань особистості і виступають внутрішніми чинниками рефлексії, ставлення особистості до самої себе і навколишнього світу. В.С. Мухіна виділяє п'ять ланок структури самосвідомості: 1 – ідентифікація з ім'ям і із замінюючим його займенником «Я», з образом тіла, індивідуальна духовна сутність людини; 2 – прагнення до визнання; 3 – статеві ідентифікація; 4 – психологічний час особистості (індивідуальне минуле, сьогодення, майбутнє, а також історичне минуле, сьогодення, майбутнє свого етносу); 5 – соціальний простір особистості (права і обов'язки). Автор вважає, що ланки самосвідомості формуються у всіх людей, незалежно від приналежності до певного етносу, розрізняючись в змістовному наповненні ланок самосвідомості залежно від характеристик етнічного середовища і від соціальної ситуації розвитку. Цінності, що входять до змісту структурних ланок самосвідомості, переживаються людиною як унікальні особистісні потреби.

Висновки. Вивчивши сучасні підходи до проблеми дослідження самосвідомості особистості можемо стверджувати, що в структурному вимірі самосвідомість складається з когнітивного, емоційного, поведінкового і мотиваційного компонента. Вказані компоненти реалізуються в двох планах: в об'єктивному плані їх показником виступає усвідомлена «Я-концепція» як продукт, в суб'єктивному – самосвідомість як процес; на сучасному етапі дослідження проблеми самосвідомості постає необхідність виділити в структурі «Я-концепції» «перший рівень Я-концепції», який буде визначатися в рамках природженого потенціалу людини та «другий рівень Я-концепції», як той, що формується у людини в процесі соціалізації «першого рівня Я-концепції» і стає стійким у підлітковому віці; самоактуалізація – це процес розвертання властивостей і характеристик людини, які містяться на «першому рівні Я-концепції», в «другий рівень Я-концепції». А самореалізація, це процес особистого розвитку і трансляції особистістю свого вмісту іншим людям і культурі через «Я-концепцію другого рівня»; проведений аналіз зумовлює необхідність продовження даної роботи у напрямку визначення в конкретних наукових поняттях чітких законів взаємодії «першого і другого рівня Я-концепції», «першого рівня Я-концепції» і соціуму, «другого рівня Я-концепції» і соціуму та ролі самосвідомості як процесу в даній взаємодії. З самого початку свого виникнення самооцінка імпліцитно існує в структурі регуляції поведінки. Людина не завжди усвідомлює її присутність, але саме вона є основою порівняння себе і своїх можливостей з тими вимогами та завданнями, що висувуються різними ситуаціями соціальної взаємодії. Самооцінка надає специфічної спрямованості всьому процесові саморегулювання поведінки. Результат цього процесу прямо співвідноситься з адекватністю стійкістю й глибиною самооцінки.

Тільки високий рівень розвитку цих властивостей та їх інтеграція забезпечують здійснення саморегулювання на адекватному рівні.

Ларіонова Вікторія Валентинівна

Східноєвропейський університет економіки та менеджменту

ПРОФЕСІЙНЕ ВИГОРАННЯ ПЕДАГОГА

Міжнародною класифікацією хворобдіагностичний статус синдрому професійного вигорання визначено як проблеми, пов'язані з труднощами управління власним життям. Цей синдром виявлений та описаний у 70-х роках ХХ століття, на думку науковців, має «*запах психологічної мережі, що горить*» [1]. Основними причинами професійного вигорання